

Áhítat – 2021. 04. 21.

Péter és János felment a templomba, a délutáni imádkozás idejére, délután három órára. Arra vittek egy születése óta sánta férfit, akit napról-napra letettek a templomnak abba a kapujába, amelyet Ékes-kapunak hívtak, hogy alamizsnát kérjen a templomba menőktől. Amikor meglátta, hogy Péter és János be akar menni a templomba, alamizsnát kért tőlük. Péter pedig Jánossal együtt rátekintett és ezt mondta: „Nézz ránk!” Felnézett rájuk, remélve, hogy kap tőlük valamit. Péter ekkor így szólt hozzá: „Ezüstöm és aranyam nincsen, de amim van, azt adom neked: A názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel, és járj!” És jobb kezénél fogva felemelte, annak pedig nyomban megerősödött a lába, és a bokája, felugrott, talpra állt, és járt. Bement velük a templomba is, járkált, ugrándozott, és dicsérte az Istent...” (Apostolok Cselekedetei 3:1-10)

A flanc és a nyomorúság, az anyag és a lélek, a kavargó világ és Jézus találkozik a templom Ékes-kapujában. Nyomasztó az ellentét a korintusi bronzból készített és gazdagon bearanyoztatott kapu, a ki-bemenő előkelőségek, az ünepi ceremónia és a kolduló nyomorult között. Az utóbbin nem segít az ősi kultusz, a hivalkodó áldozatbemutató, az aranyhímzéses zsebben lapuló aranypénz, és a szegényes alamizsna. Egyedül az segít, amit Péter szavában a názáreti Jézus neve foglal egybe: Isten megváltó, gyógyító kegyelme, Jézus Krisztus lábra állító, új életet adó hatalma.

Megragad bennünket az egész jelenet a maga drámai erejével és szemléletességével. Elénk tárul, amint két egyszerű, a Jézus feltámadásáról megbizonyosodott, és a pütkösi Lélekkel betöltött galileai halász él az adódó missziói alkalommal a názáreti Jézus nevében. Amint áttevődik a hangsúly a pénzről, a pompáról, az Ékes-kapu fényéről, a hömpölygő, de kiüresedett ceremóniáról valami, Valaki másra. Nyilvánvalóvá lesz az előzőek csődje és az utóbbi hatalma. A két apostol egyszerű emberi gesztusain át a názáreti Jézus ereje árad és gyógyít. Valami áldott, kétirányú kapcsolat ébred az apostolok és a koldús között, és fölfelé, az Ékeskapuban: Nézz ránk! Nyújtsd a kezed! Kelj fel! Járj! Jöjj velünk! Eget-földet összekötő csendes, egyszerű kommunikáció, ahogyan Jézus is megszólította a nyomorúságban szenvedőt.

Két egyszerű apostol hozza ezt az új erőt. Akiknek nincs semmijük, csak a Jézus neve, személyének az ereje. Isten választott népének, a régi világnak mindene megvolt, ez a név hiányzott neki; enélkül minden gazdagságával, pompájával, krisztustalan vallásosságával együtt tehetetlen és menthetetlen. Két egyszerű, de Krisztustól megragadott ember pedig, akinek egyébiránt semmije nincs, de Krisztusa van: embert és világot megújító erőt és hatalmat közvetít. Vajon, mi a fontosabb: őrizni evilági előnyeinket, pozícióinkat és kiváltságainkat, vagy üresen ajtót és szívet tárni a bűnbocsátó kegyelem előtt? *Keresve először Isten országát és annak igazságát, tudva, hogy minden más ráadásul megadatik nekünk. Mert ahol a kincsünk van, ott lesz a szívünk is...*

Bizdítson az ének imára és bizonyágtételre:

*Ébredj, bizonyágtévő Lélek!
A várfalakra örök álljanak,
Kik bátran szólnak harcra készek,
Ha éj borul le, vagy ha kél a nap.
Hívásuk zengjen messze szerteszét,
Az Úrhoz gyűjtve népek seregét!*

*Ó, bárha lángod fellobogna
S ébredne föl sok nemzet fényinél
Ó, bár sok szolgál, sarlót fogva,
Aratna, mígnem leborul az éj!
Urunk, e roppant, ért vetésre nézz:
A munka sok, a munkás oly kevés!*

*Küldd útra hírnökid csapatját,
És adj erőt onnan felül nekik,
Hogy veszni a pogányt se hagyják,
És szerteűzzék Sátán seregét.
Országod jöjjön el minél előbb,
Hirdetve szent neved dicséretét!*